

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 21 listopada 2012 r.

DOLiS/DEC-1161/12

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2 i art. 22 i art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana M. A. o ponowne rozpatrzenie sprawy z jego skargi na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej [...] zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 14 maja 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-417/12)

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. A. [...], zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej [...], zwanego dalej również Proboszczem.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

1. Dane osobowe Skarżącego są przetwarzane w księgach parafialnych dla potrzeb własnych Kościoła Katolickiego.
2. Skarżący, pismem z dnia [...] grudnia 2011 r., skierowanym do Parafii Rzymskokatolickiej [...] złożył oświadczenie cyt.: „(...) z dniem dzisiejszym występuję z Kościoła Katolickiego,

tj. wycofuję zgodę na podleganie jego doktrynie (Katechizm) i prawu (Kodeks Prawa Kanonicznego)”.

3. Procedurę prawną wystąpienia z Kościoła określa dokument Konferencji Episkopatu Polski z [...] września 2008 r. – „Zasady postępowania w sprawie formalnego wystąpienia z Kościoła”.
4. W ocenie Proboszcza Parafii Rzymskokatolickiej [...] procedura wystąpienia Skarżącego z Kościoła Katolickiego została przez niego wszczęta niezgodnie z ww. zarządzeniem Episkopatu Polski z 27 września 2008 r. (uzależniającym skuteczność wystąpienia z Kościoła m.in. od stawienia się z dwoma świadkami, czego Skarżący nie uczynił).

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 14 maja 2012 r. (DOLiS/DEC-417/12), na mocy której umorzył postępowanie w sprawie. Decyzja ta została zaskarżona przez Skarżącego w terminie ustawowym.

Zaskarżając decyzję z dnia 14 maja 2012 r. Skarżący nie przedstawił żadnych nowych okoliczności, czy dowodów, zaś treść uzasadnienia wniosku o ponowne rozpoznanie jego sprawy stanowi jedynie polemikę z uzasadnieniem decyzji organu. Na koniec swojego wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy wskazał, iż nie należy do Kościoła Katolickiego.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 14 maja 2012 r. (DOLiS/DEC-417/12) jest prawidłowe, a podnoszone we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy zarzuty nie uzasadniają konieczności jego zmiany.

Odnosząc się zatem do zarzutu Skarżącego podniesionego przez niego we wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy wskazać należy, iż bez znaczenia dla wydania rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie pozostaje podnoszona przez Skarżącego okoliczność, iż uznaje się on za osobę nienależącą do Kościoła Katolickiego. Faktem mającym natomiast fundamentalne znaczenie dla dokonania oceny sformułowanego przez Skarżącego pod adresem Proboszcza Parafii zarzutu, jest pozostawanie jego danych osobowych w zbiorze osób należących do Kościoła Katolickiego, tj. zbioru administrowanego przez Kościół. Jednocześnie wskazać należy, iż niezastosowanie się do zasad dotyczących aktu apostazji, powoduje, iż taka osoba jest uznawana przez Kościół Katolicki jako jego osoba do niego należąca. Ponadto wskazać należy, iż Generalny Inspektor nie ma kognicji do ingerowania w zbiory danych prowadzonych przez Kościół Katolicki, niezależnie czy będzie to zbiór danych osobowych należących do Kościoła, czy też zbiór osób, które dokonały skutecznie aktu apostazji.

Stosownie do postanowień art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej Kpa, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania.

Przepis art. 43 ust. 2 ustawy stanowi, iż w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa

Wewnętrzny, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3 – 5 oraz art. 15 – 18. Artykuł 43 ust. 1 pkt 3 stanowi zaś, iż z obowiązku rejestracji zbioru danych zwolnieni są administratorzy danych dotyczących osób należących do kościoła lub innego związku wyznaniowego, o uregulowanej sytuacji prawnej, przetwarzanych na potrzeby tego kościoła lub związku wyznaniowego.

Kościół Rzymskokatolicki niewątpliwie należy do instytucji o uregulowanej sytuacji prawnej bowiem jest instytucją, której funkcjonowanie zostało unormowane w Konstytucji RP, w umowie międzynarodowej jaką jest Konkordat oraz w ustawach, nad którymi umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo.

W szczególności wskazać należy na przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.), która w art. 25 stanowi, iż Kościoły i inne związki wyznaniowe są równouprawnione (art. 25 ust. 1). Władze publiczne w Rzeczypospolitej Polskiej zachowują bezstronność w sprawach przekonań religijnych, światopoglądowych i filozoficznych, zapewniając swobodę ich wyrażania w życiu publicznym (art. 25 ust 2). Stosunki między państwem a kościołami i innymi związkami wyznaniowymi są kształtowane na zasadach poszanowania ich autonomii oraz wzajemnej niezależności każdego w swoim zakresie, jak również współdziałania dla dobra człowieka i dobra wspólnego (art. 25 ust. 3). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a Kościołem Katolickim określają umowa międzynarodowa zawarta ze Stolicą Apostolską i ustawy (art. 25 ust. 4). Stosunki między Rzeczpospolitą Polską a innymi kościołami oraz związkami wyznaniowymi określają ustawy uchwalone na podstawie umów zawartych przez Radę Ministrów z ich właściwymi przedstawicielami (art. 25 ust. 5).

Ustawa z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1989 r. Nr 29, poz. 154 ze zm.) w przepisie art. 2 stanowi natomiast, iż Kościół rządzi się w swych sprawach własnym prawem, swobodnie wykonuje władzę duchowną i jurysdykcyjną oraz zarządza swoimi sprawami. Ustawa niniejsza określa zasady stosunku Państwa do Kościoła, w tym jego sytuację prawną i majątkową (art. 3 ust 1). W sprawach odnoszących się do Kościoła, nie uregulowanych niniejszą ustawą, stosuje się powszechnie obowiązujące przepisy prawa, o ile nie są sprzeczne z wynikającymi z niej zasadami (art. 3 ust. 2). Analiza powołanych powyżej przepisów prawa wskazuje, iż Kościół Katolicki oraz inne związki wyznaniowe o uregulowanej sytuacji prawnej w zakresie swojej działalności są niezależne i przy wykonywaniu władzy duchowej posługują się swoim wewnętrznym prawem.

W związku z treścią przepisu art. 43 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może prowadzić postępowania wyjaśniającego ukierunkowanego na wydanie merytorycznej decyzji administracyjnej ani przeprowadzać

czynności kontrolnych, z wyłączeniem prawa żądania złożenia pisemnych lub ustnych wyjaśnień oraz wzywania i przesłuchiwania osób w zakresie niezbędnym do ustalenia stanu faktycznego.

Analiza przepisu art. 105 § 1 Kpa wskazuje, iż postępowanie administracyjne nie może toczyć się w sytuacji, gdy w jego toku przestał istnieć jego przedmiot, bądź też przedmiot ten nie istniał już przed wszczęciem postępowania. W doktrynie podkreśla się w szczególności, że przedmiot postępowania wiąże się ze stosowaniem przez organ publiczny przepisów materialnego prawa administracyjnego i przyjmuje się, że bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego, o której stanowi art. 105 § 1 Kpa ma miejsce, gdy brak jest któregoś elementów materialnego stosunku prawnego (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, C.H.Beck, Warszawa 2000, s. 428).

Reasumując, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych na podstawie dokonanych ustaleń ponownie stwierdził w oparciu o przepis art. 43 ust. 2 ustawy brak swojej kognicji do wydania merytorycznej decyzji administracyjnej w sprawie.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).